

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 16.02.2005, sp. zn. 5 To 9/2005, ECLI:CZ:VSPH:2005:5.TO.9.2005.1

Číslo: 15/2006

Právní věta: O odkladu výkonu trestu odnětí svobody podle § 322 odst. 2, věta druhá, tr. ř. může soud rozhodnout též k návrhu věznice učiněnému na základě zprávy o zdravotním stavu odsouzeného, kterou předložil věznici před tím, než se dostavil k nástupu výkonu trestu. Nerozhodl-li soud podle § 322 odst. 2, věta první, tr. ř. do doby stanovené odsouzenému k nástupu výkonu trestu tak, že povolil odklad výkonu trestu, je povinností odsouzeného výkon trestu nastoupit.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 16.02.2005

Spisová značka: 5 To 9/2005

Číslo rozhodnutí: 15

Číslo sešitu: 3

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odklad výkonu trestu

Předpisy: § 322 odst. 2 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze ke stížnosti odsouzeného P. B. zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 4. 1. 2005, sp. zn. 2 T 11/2001 a ve věci rozhodl tak, že podle § 322 odst. 2 tr. ř. se výkon trestu odnětí svobody uložený odsouzenému P. B. rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 12. 2002, sp. zn. 2 T 11/2001 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 1. 2004, sp.zn. 5 To 32/2003, odkládá do 30. dubna 2005.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením předsedkyně senátu Městského soudu v Praze podle § 322 odst. 1 odst. 2 tr. ř.a contrario zamítla návrh oblastní lékařské komise č. 1 Zdravotní služby Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky z 11. 10. 2004 a jeho doplněk - návrh věznice Vězeňské služby České republiky, Generální ředitelství, ředitele odboru MUDr. M. L. z 1. listopadu 2004. Za rozhodující považuje předsedkyně senátu zjištění, že odsouzený P. B. sice předložil věznici požadovaná lékařská potvrzení, avšak osobně se nedostavil a vězeňskou lékařskou komisí nemohl být proto vyšetřen. Bylo poukázáno, že ustanovení § 322 odst. 2 tr. ř. uvádí, že požádá-li odsouzený o odklad výkonu trestu odnětí svobody z důvodů uvedených v odst. 1, avšak předseda senátu má za to, že takové důvody nejsou zřejmě dány, vyzve odsouzeného, aby nejpozději při nástupu výkonu trestu odnětí svobody předložil zprávu o svém zdravotním stavu. Zjistí-li věznice, že zdravotní stav

odsouzeného neumožňuje podrobit se výkonu trestu odnětí svobody, podle povahy navrhně soudu jeho odklad nebo jeho přerušeni. Z výkladu tohoto ustanovení lze dovodit, že odsouzený se musí do věznice fyzicky s lékařskými zprávami dostavit. Za tohoto stavu nebyl postup věznice správný, neboť neměla k dispozici podklady, aby mohla podat návrh soudu na odklad výkonu trestu odnětí svobody u odsouzeného P. B., když pochybnost vzbudila i okolnost, že v první zprávě byl navrhován odklad výkonu trestu odnětí svobody na dobu dvanácti měsíců, kdežto druhá zpráva navrhovala odklad výkonu trestu odnětí svobody jen na šest měsíců. Bylo poukázáno i na skutečnost, že takovýto návrh by měl podat ředitel věznice nebo jím pověřená osoba, kterážto úvaha se opírá o příslušná ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody č. 169/1999 Sb. a zákona č. 555/1992 Sb., o vězeňské službě a justiční stráži.

Proti tomuto usnesení podal odsouzený P. B. v zákonné lhůtě stížnost. Z obsahu a smyslu podané stížnosti je patrné, že se domáhá, aby napadené usnesení bylo zrušeno a výkon trestu odnětí svobody mu byl odložen na dobu šesti měsíců.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. z podnětu podané stížnosti správnost výroku napadeného usnesení, i řízení, které mu předcházelo a zjistil, že stížnost je důvodná.

Ohledně výkladu ustanovení § 322 odst. 2 tr. ř. se Vrchní soud v Praze neztotožnil se závěry uvedenými v napadeném usnesení a přisvědčil stanovisku stěžovatele. Vyplývá-li z citovaného ustanovení, že nejpozději při nástupu výkonu trestu musí odsouzený předložit zprávu o svém zdravotním stavu příslušné věznici, svědčí to závěru, že zprávu je možno předložit v průběhu doby, kdy posledním okamžikem je nástup výkonu trestu odnětí svobody. Z citovaného ustanovení trestního řádu vyplývá, že zjistí-li věznice, že zdravotní stav odsouzeného neumožňuje podrobit se výkonu trestu odnětí svobody, podle povahy navrhně soudu jeho odklad nebo přerušeni. Je tedy zřejmé, že věznice resp. její zdravotní orgány při svém rozhodování nemusí přijít do přímého kontaktu s odsouzeným a tohoto vyšetřit, zejména, když poskytnutá lékařská dokumentace poskytuje dostatek podkladů pro rozhodnutí. Pro úplnost Vrchní soud v Praze dodává, že podané lékařské zprávy byly vydány speciálními lékařskými zařízeními a to kardiologickým pracovištěm a IKEM v P. Dospěla-li následně oblastní lékařská komise, jakož i generální ředitelství, ředitel odboru Zdravotní služby Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR k závěru, že jsou splněny zdravotní podmínky pro doporučení odkladu trestu odnětí svobody, není jakéhokoli důvodu tento závěr zpochybňovat. Byl-li odklad výkonu trestu odnětí svobody navržen na dobu dvanácti měsíců a následně toto stanovisko upraveno tak, že postačí doba šesti měsíců, je i tato změna dostačujícím způsobem vysvětlena, protože během roku 2004 nedošlo u odsouzeného P. B. k významné progresi a je proto možný i předpoklad dlouhodobé stabilizace zdravotního stavu. Závěr předsedkyně senátu Městského soudu v Praze, že věznice neměla k dispozici dostatek podkladů pro své rozhodnutí, což podporuje i rozdílné stanovisko ohledně doby, po kterou má být výkon trestu odnětí svobody odložen, nemá proto objektivního podkladu a nelze se s ním ztotožnit.

Vyplývá-li z ustanovení § 322 odst. 2 tr. ř., že věznice navrhně soudu odklad nebo přerušeni výkonu trestu odnětí svobody je zřejmé, že odsouzený se nemusí bezpodmínečně do věznice dostavit, protože pokud by tento postup byl nezbytný, znamenalo by to, že by nastoupil výkon trestu odnětí svobody a věznice by mohla navrhovat pouze jeho přerušeni. Má-li věznice podle trestního řádu právo podávat soudu i návrh na odklad výkonu trestu odnětí svobody je logické, že navrhuje, aby jeho výkon nebyl zahájen, což ve svých důsledcích vede k závěru, že odsouzený nemusí před projednáváním takového návrhu do věznice nastoupit.

Vrchní soud v Praze se ztotožnil se stanoviskem uvedeným v odůvodnění napadeného usnesení, že předmětný návrh by měl podávat ředitel věznice či jím pověřená osoba či orgán. Tento nedostatek je označen za formální a lehce odstranitelný. V tomto konkrétním případě, který se řeší poměrně dlouho dobu (od srpna 2004) je namíste rozhodnout, neboť podklady pro rozhodnutí jsou dostatečné

a nevzbuzují žádnou pochybnost. Bude však potřebné, aby v budoucnu soudy vyžadovaly pro rozhodnutí podle § 322 odst. 2 tr. ř. podání návrhu ředitelem věznice, případně osob nebo orgánu k tomuto postupu pověřeným.

Z uvedených důvodů proto Vrchní soud v Praze z podnětu stížnosti odsouzeného P. B. zrušil podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. napadené usnesení a sám rozhodl tak, že podle § 322 odst. 2 tr. ř. se výkon trestu odnětí svobody uložený odsouzenému P. B. rozsudkem Městského soudu v Praze z 20. 12. 2002, sp. zn. 2 T 11/2001, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze z 22. 1. 2004, sp. zn. 5 To 32/2003, odkládá do 30. 4. 2005, kdy při stanovení tohoto termínu vycházel z faktu, že návrh příslušných orgánů věznice byl učiněn k 1. 11. 2004.